

Rácsok mögött szabadon?

Interjúrészesletek jelenlegi és egykori APAC-testvérekkel

Bevezetés

Létezhet szabadság a börtön falai mögött? Létrejöhet gyökeres életváltozás a rácson túl? Lehetséges volna, hogy a szabadságvesztés eléri valódi célját, és az egykori bűnelkövető nemcsak hogy sikeresen visszailleszkedik a társadalomba, de gondolatvilága is átalakul, és fizikai szabadulását követően a bűnözés útját maga mögött hagyva elhívást érez arra, hogy másokat segítsen, sőt hitelesen bátorítson a bűn kényszerétől való szabadulásra? Hol húzódik a szabadság és a rabság közötti határ? Valóban a börtön fala a választófal? Vagy közöttünk, a kinti világban is élnek emberek rabságban? Lehetséges, hogy az ember olyan valódi belső szabadságot nyerjen a hit által, amely nem függ a körülményektől? Ezek a gondolatok folyamatosan fel-felmerülnek bennem, amióta a Váci Fegyház és Börtön dolgozójaként közelről ítélnem meg az APAC-körlet működését.

Az alábbi interjúrészesletek írásos formában történő megjelenését az APAC-testvérekkel töltött idő, a „régibesz” találkozók¹ során kialakult beszélgetések, illetve a bibliakörös alkalmakon elhangzottak ihlették.

Portrék, interjúrészesletek

B. Lajos

Jó légkörű, szerető családba született, mégis vonzotta a bűn. Tizenöt évesen tört be először. Autószerelő szakközépiskolába járt, de nem fejezte be azt. Csábította a rossz társaság, megindult a lejtőn, és nem volt visszaút: javítóintézetbe került, majd a fiatakorúak börtönébe. Később futó kapcsolatai voltak, az élettársak váltották egymást. A társadalom morálját és szokásait egyszerűen nem tudta elfogadni. Cél-talan, kilátástalan életet élt, a bűn örvényében sodródott, bár ő maga ezt akkor nem így látta.

1993-ban 34 évesen ítélték el fegyveres rablásért, összesen huszonkét évet kapott. 56 évesen szabadul, 2015-ben. A váci börtönbe 1994-ben került. Ott történt, hogy egy este a zárkájában Istenhez kiáltott, aki – látva az őszinte és összetört szívét – hite szerint válaszolt neki.

1 A „régibesz” találkozók az intézet lelkesze, Csuka Tamásné által évente több alkalommal megszervezett közösségi együttlétek, amelyre az ország távoli részeiről is érkeznek szabadult hittestvérek – egymást bátorítani a korábban meghozott életdöntésben, épülni a hitben. A találkozók rendszerint (felkérésről függően iskolákban, fesztiválokon, istentiszteleti alkalmakon) bűnmegelőző szolgálattal egybekötött egy vagy többnapos együttlétek, amelyre családtagokat és érdeklődőket is szeretettel várnak, hívnak.

B. Lajos élő hite túlmutat a vallásoskodó ceremónián, békessége és személyes közössége van Istennel. Az intézetben működő bibliakörben zenél, tanít, és ha engedéllyel elhagyhatja a bv. intézetet, a börtönmisszió keretében más börtönökben is tanúságot tesz Isten szeretetéről.

„4 éve vagyok APAC- testvér. 19 éve, hogy Vácon vagyok, a már letöltött 20 évemnek egy részében Szegeden voltam.

18 évvel ezelőtt valaki beszélt nekem az Istennel való személyes közösségéről. Ez megdöbbenett. Úgy beszélt, mintha épp akkor jönne Istentől, mint közeli barátjától. Ez volt az első alkalom, hogy nemcsak a fülemmel, hanem a szívemmel is hallottam az örömhírt: Jézus kifizette bűneim büntetését a kereszten azért, hogy békességem és kapcsolatom lehessen az Örökkévalóval. A belé vetett hit által, kegyelemből megigazította az elrontott életemet. Ő adott valódi értelmet és célt a létezésemnek, ami nem más, mint egyre jobban megismerni őt.

Miután megtértem, volt sok értetlenség a többiek részéről, hogy hogyan jött ez a változás az életembe. Személyes tapasztalatom, hogy Isten jó. Lehajolt hozzám, bűnöshöz. Régen azt gondoltam, hogy a bűneimben békességem van, de ez nem volt igaz. Megtévesztésben éltem, így valójában önmagamat is becsaptam.

Ma már nem vagyok annak kényszere alatt, hogy az engem korábban »rabságban tartó« indulataimat követve hozzak döntéseket, és azért is hálás vagyok, hogy láthatom sok rabtársam életében is, ahogyan ők is szabadulnak fel a Jézus Krisztusba vetett egyszerű hit által.

Pár évvel ezelőtt az APAC-körletről szabadult egyik volt zárkatársam mondta az idebent együtt töltött évekkel kapcsolatban, hogy úgy emlékszik vissza életének erre az időszakára, hogy ekkor volt a legközelebb Istenhez. Mert valóban igaz az, hogy a nyomorúság közel viszi az embert Istenhez. Ahol nagy a bűn, ott még jobban kiárad a kegyelem.

A testvéri összetartás, a tudatosan meghozott életdöntés, és az intézet részéről ehhez nyújtott támogatás közelebb visznek minket ahhoz, hogy más célt is lássunk a szabadságvesztés büntetésének letöltésében. Például annak lehetőségét, hogy megosszuk az örömhírt, bizonyosságot téve fogvatartott társainknak és az intézet dolgozóinak. Mert Isten igéje nincs bilincsbe zárva! Elmondhatom, hogy a megtérésem óta sokkal inkább szabad vagyok, mint korábban, az úgynevezett „szabad” életemben, amikor mindenféle szenvedélyek és indulatok rabságában teltek a napjaim. Ma már értem, hogy akkor voltam valójában rab. Ha egy ilyen embert, mint amilyen én voltam, meg tudott ragadni Isten szeretete, akkor ezt bárkivel megteheti. Ő bármekkora mélységből képes kiragadni azt, aki hozzá fordul bizalommal.”

B. Gergő

Hosszú élettörténetéről az ő esetében nem beszélhetünk, hiszen még nagyon fiatal, mindössze 24 éves. Életének sorsdöntő fordulatai bizonyágtételéből kiolvashatók.

„Az életem akkor kezdett el kisiklani, amikor általános iskolából átkerültem a gimnáziumba. Ott megpróbáltam minél vagányabb lenni és olyanokkal barátkozni, akik úgymondóknak voltak. Ezek az emberek bűnözésből tartották fenn magukat. Nekem ez az életforma – kis energiabefektetéssel nagy pénzt szerezni – nagyon tetszett. Ahogy egyre jobban elsüllyedtem az éjszakai életben, úgy távolodtam el a családomtól, az emberi érzésektől. Az emberek szinte már megszűntek számomra létezni, csak azt láttam bennük, hogyan tudom őket kihasználni. A mindennapjaimba egyre inkább beépült a drog, Egyre jobban merültem bele a bűn mérhetetlen posványába. Mindennapos bulik, drogozás, csajozás, ez volt az életem. 2011-ben

bekerültem előzetesként a gyulai bv. intézetbe, rablással lettem meggyanúsítva. Bent a falak mögött nem sokat változott az életem, az emberekhez való hozzáállásom.

Később Vácra szállítottak. Amikor először részt vettem gyülekezeti alkalmon, kiállt egy ember, aki akkor már 18 éve töltötte a büntetését a falak mögött, és azt mondta, hogy jó az Isten. Én ezen akkor nagyon felháborodtam magamban. Hogy mondhat ilyet?

De azért mindannyiszor, amikor hallhattam a golgotai kereszt erejéről, egyre jobban vágyakoztam arra, hogy én is szabad lehessen lelkileg, hogy ne azok a gondolatok járjanak a fejemben, amelyek arról szólnak, hogy hogyan tudok majd kint könnyen pénzt szerezni, hanem olyan gondolatok legyenek bennem, amiket csak Krisztus adhat. Így telt el fél évem Vácra. 2012 márciusában visszaszállítottak a gyulai bv. intézetbe. Amikor egyedül voltam a zárkában, letérdeltem, és elkezdtem imádkozni Istenhez. Könyörögtem hozzá, hogy én is hadd tudjak neki tetsző életet élni, és adjon nekem is új életet.

Ekkor megtörtént a bűnvallásom, letettem a bűneimet, kértem Jézust, hogy vegye el tőlem őket. Megértettem, hogy azért jött, hogy a bűneimet mind felvigye a keresztre. Teljesen össze kellett törnöm ahhoz, hogy belássam: szükségem van Istenre!

Isten egyből üzent nekem a Biblián keresztül (Rómaiakhoz írt levél 10,9), hogy elfogadott, mint fiát, és nekem is örök életem van. Ekkor már új emberként mehettem a másodfokú tárgyalásomra, ahol az ügyész az ítéletem súlyosbításért fellebbezett. Ekkor Istent nem arra kértem, hogy engedjen szabadon, hanem arra, hogy ő látja az én szívemet és elmémet, ő tudja, hogy mennyi időre van szükségem ahhoz, hogy ne csak bent a börtönben, hanem kint, a való életben is meg tudjam állni a helyem, és tudjak kint is hitben járni. 2013. április 26-án szabadultam testileg is. Isten kegyelméből már rögtön a szabadulásom napján az első utam egy budapesti keresztény gimnáziumba vezetett, ahol egy drogprevenciós előadáson tehettem bizonyosságot Isten szeretetéről, szabadításáról, arról, hogy hogyan hozott ki a drogos múltam-

ból. Kecskeméten, ahol lakom, gyorsan sikerült beilleszkednem egy gyülekezetbe. Van munkám, levelezőn járok gimibe, és ha Isten is úgy akarja, akkor májusban érettségizek.

Már több szolgálatban is részt vehettem, például idősek otthonában, ifjúsági táborban, angoltáborban, istentiszteleteken szolgálhattam bizonyosságtétellel, és hiszem, hogy Isten még nagyon sok szolgálatot, missziót előkészít nekem, amiért nagyon hálás vagyok neki.”

Most következzenek interjúrészletek – életrajzi háttér nélkül – négy APAC-testvérrel, akik közül hárman még töltik büntetésüket, egyikük viszont már a börtön falain kívül szolgálja az Urat.

Sz. Róbert

„Hálát adok Istennek, hogy börtönbe kerültem, ahol valódi szabadságot kaptam. Itt ismerkedtem meg B. Lajossal, aki elhívott a vasárnapi istentiszteletekre, és felírt bibliakörbe is. Rendszeresen járok ezekre az alkalmakra. Kaptam az Úrtól hittestvéreket is a börtön falain belül, akikkel tudjuk bátorítani egymást, tudunk imádkozni egymásért. Börtönbe kellett kerülnöm ahhoz, hogy ezt a testvéri összetartozást megtapasztalhassam. Az Úr Jézusnak hála, a szívem mélyén teljesen kicserélődtem, bár még formálódok sok területen, de elmondhatom, hogy Isten kegyelméből valóban újjászülettem! Új szívet kaptam. Jézus lelkileg olyan gazdagságot adott nekem, amit nem cserélnék el a világ összes pénzéért sem. Továbbá sokkal szabadabbnak érzem magam itt a rácsok mögött, mint eddig odakint a civil életben, a bűneimben.”

V. Zoltán

„A kegyelem szó azt jelenti, hogy valami olyat kapunk, amit nem érdemlünk meg. Itt a börtön falai között ismertem fel, hogy erre a felülről jövő szeretetre, erre a meg nem érdemelt jóindulatra nem válaszolhatok továbbra is az istentelen életemmel. Jelenleg fegyházbüntetésemet töltöm, itt is használ most már az Úr, ugyanis testvéreimmel, akiket az Úr Jézusban kaptam, együtt tusakodunk imádságainkban, szolgálatainkban együtt küzdünk baj-társainkért, akik még nem ismerték fel, és így nem is fogadhatták el Isten kegyelmét, amit az Úr Jézus Krisztusban kínál mindannyiunknak. Néha nehéz ez a harc, de örömteli, mert az Úr harcol értünk, velünk, általunk. Ezt bizonyítja számtalan ember Krisztusban nyert új élete, akik számát mindig új testvérek születése gyarapítja. Dicsőség ezért Istennek mindörökké! Amen.”

K. József

„Hálás vagyok, hogy hívő testvérekkel együtt épülhetünk a hitben itt a börtön falai között is, és szolgálhatunk a Jézustól tanult szeretettel másoknak. Vallásos családban nőttem fel. Hittanórákon és a miséken hallottam Istenről, de ott csak vallási szokásokat ismertem meg, nem az Urat. Mindent el kellett veszítenem ahhoz, hogy feltétel nélkül tudjak hinni, és át tudjam adni az életemet Isten akaratának. Az ember élete teljesen megváltozik, ha személyesen találkozik Jézussal. Többé nem marad ugyanaz, aki volt. Velem is ez történt. Nem én vagyok bezárva, hanem mindazok, akik Isten nélkül élik az életüket.”

G. Zsolt

„Az elkövetett bűneim büntetése ért utol engem. Húszévesen börtönbe kerültem. Odáig süllyedtem, hogy gátlástalanul egy ember életére törtem, amiért 15 év fegyházbüntetést kaptam. Egyre lejjebb kerültem, a távolság csak egyre nőtt Isten és közöttem.

Pedig gyermekként bőséggel kaptam a gondoskodásból, szeretetből, mégsem tudtam ezt értékelni. A legrosszabb az volt az egészben, hogy azt hittem, jól csinálók mindent. Szinte semmit nem tanultam a hibákból, a rossz döntésekből. Ezt tette velem a bűn. Mert ezt választottam. Senki nem kényszerített. Ma már tudom, hogy a hazugság atyja volt az én istenem. Sokat ígért, de keveset kaptam, a végén pedig mindent elvett tőlem. Ekkor törtem össze. Csak a négy fal maradt, semmi más. Nemcsak a testem, hanem az egész énem börtönbe került. A szívem és a lelkem. Ott álltam egyedül, és senkinek se kellett. Egy elrontott élet, összetört szív, teljes csódtömeg.

Mégis volt valaki, akinek így kellett. A Mindenható, aki elküldte szent Fiát, Jézust, lehajolt hozzám. Az a szent Isten, aki gyűlöli a bűnt, és aki Jézusban eltörölte az egész emberiség bűneit, közel jött hozzám, megbocsátott. Szabaddá lettem. »Az Úr ugyanis Lélek: ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.«² Megértettem, hogy Isten szabadítása az igazi valóság. Olyan helyzetből, szöveli állapotból hozott ki, amiből én képtelen voltam kikerülni, magamat megszabadítani vagy megtisztítani.

Hét hónapja fizikailag is lehulltak rólam a rabbilincsek, letelt az ítéletem. Egy valamit hoztam ki magammal: ő nem más, mint Isten. Bent ismertem meg személyesen őt, aki megváltotta az életemet! Neki köszönhetek mindent, aki úgy szeretett engem, hogy az egyszülött Fiát küldte halálba helyettem. Kegyelmet kaptam és örök életet Jézus Krisztusban. Isten gyermeke lettem, őt dicsőítem és szolgálom. Nem panaszkodom, van munkám kint, gyülekezethez tartozom, közösségem van Istennel. Vannak azért bukások is, de tudom, hogy ő mellettem áll, nem hagy el, nem vádol, vele mindig van újrakezdés. Egyedül övé minden dicsőség.”

Sz. Imre

Sz. Imrét emberölés miatt 1989 augusztusában életfogytiglani fegyházbüntetésre ítélte az egri bíróság. Imre nem értette, mi folyik körülötte, azt tervezte, hogy felakasztja magát, hiszen még csak 25 éves volt.

„1996 májusában átvittek a szegedi Csillagból Vácra, ahol sokszor éreztem azt, hogy félek, de nem tudtam, hogy mitől. A helyzetet nehezítette, hogy megtanultam azt, hogy a börtönben nem szabad sírni, mert az a gyengeség jele, így, ha kimutatom az érzéseimet, a többiek céltáblájává váltam volna.

Isten szeretetéről először B. Lajos, váci fogvatartott kezdett el velem beszélgetni, elmesélte nekem megtérése történetét, ami előtt értetlenül álltam, hiszen nincs az embereknek a tudatában, hogy mi is az a megtérés. Lajos sokszor mondogatta nekem: »Jézus Krisztus szeret téged, a te bűneidért is meghalt.« Azt hittem, hogy Lajos megbolondult, hiszen korábban csak a lányokról, a fegyverekről és a rablásokról beszélgetett velem. Egy idő után a beszélgetések már megterhelők voltak számomra, menekültem Lajos elől, és ha kérdezett engem erről, azt mond-

2 Pál második levele a korinthusiakhoz, 3. rész 17. vers

tam neki, hogy persze, hiszek Istenben, elmondok néha egy „miatyánkot”, egy „üdvözlégyet”, de ezzel nálam le van tudva a hit kérdése.”

1997. január 6-án, a születésnapján Imre nagyon várta, hogy meglátogassák, hogy valakitől kapjon végre egy kis szeretetet. Ez azonban elmaradt, ami nagyon mélyen érintette, így másodjára is arra az elhatározásra jutott, hogy felakasztja magát.

„Isten ekkor érintett meg engem egy rabtársam – K. Zoltán – által, aki ugyanezen a napon leült az ágyamra és elkezdett nekem beszélni az Úrról, az ő szeretetéről és hosszútűréséről. Erre a válaszom annyi volt, hogy: »Ha Isten igazán szeretne, akkor nem lennék itt!« Zoltán azonban tovább beszélt nekem Jézusról, és ekkor mintha egy tört szúrta volna a szívembe: már nem érdekelt az, hogy ki látja a könnyeimet, csak befordultam a fal felé, és még aznap éjjel megszólítottam Isten, a bocsánatát kérve. Őszintén megbántam bűneimet és azt, hogy mennyi éven át menekültem előle. Akkor ott nagyon mélyről felszakadtak dolgok, őszintén megvallottam az Úrnak, hogy mennyire fáj mindez, és elmondhatom, hogy akkor ott bűnbocsánatot nyertem, valóban egy új kezdetet, tiszta lapot kaptam! Másnap reggel kinyitottam a bibliámat Ézsaiás próféta könyvéénél, ahol ezt olvastam: »Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy...«³ Ekkor már tudtam, hogy Isten igéje valóságosan életre kelt a szívemben.”

Ezek után gyökerestől megváltozott Imre élete és viselkedése. Mindenkinek visszaadta azt, amit korábban tőlük elvett. A fogvatartottak azt hitték róla, hogy megbolondult, hiszen elkezdte hirdetni az evangéliumot. Megbeszélte két rabtársával, hogy minden reggel, délben és este közösen imádkoznak. Mindennapi cselekedetei közé tartozott a bibliaolvasás és mások bátorítása.

„Megírtam szüleimnek a megtérésemet, a válaszuk azonban erre az volt, hogy kitagadtak, mondván, »vallást váltottam«. Nekik – ahogyan korábban nekem is – a vallás csak a hagyományt jelentette, nem pedig a Jézussal való személyes kapcsolatot. Levelet írtam az általam korábban megbántott embereknek is, bocsánatot kérve tőlük. Feleségem a hosszú börtönévek alatt elvált tőlem, én mégis elmondtam egy imádságban Istennek, hogy szeretnék hazamenni. Ez 1999-ben történt.”

2000 márciusában a bv. bíró előtt kellett megjelennie, ahol is megtudta, hogy a másodfokú bíróság két minősítést (előre megfontolt szándék, aljas indok) elvett korábbi ítéletéből, ezért átkerült a 15 éves szabadságvesztési kategóriába. Már „csak” a nyereségvágy és a különös kegyetlenség képezte a minősítés tárgyát. A bv. bíró közölte vele, hogy feltételesen szabadlábra bocsátja; ez eljutott ugyan Imre tudatáig, de először nem hitte el, hogy ilyen megtörténhet vele. Pártfogó felügyelőt sem kapott.

„Természetes volt számomra, hogy a börtönben megtapasztalt élő gyülekezeti életet a kinti életben is folytatom, ezért szabadulásom után gyülekezetet kerestem. 2000 áprilisában ott ismertem meg mostani feleségemet, akivel keresztény házasságot kötöttünk, és akivel együtt szolgálunk.”

Imre szabadulását követően visszament arra a településre, ahol egykor a bűncselekményt elkövette, és akitől csak tudott bocsánatot kért, megosztva velük azt,

3 Ézsaiás könyve, 43. rész 1. vers

hogy mit tett vele Jézus, hogyan nyert kegyelemből bűnbocsánatot és új életet.

Azóta elvégzett egy bibliaiskolát is, kitűnő eredménnyel. Élete és megtérése példaként áll a fogvatartottak előtt, így időnként visszajár a váci börtönbe bizonyoságot tenni. Saját gyülekezetet alapított Kápolnán, szívén viselve a közösség tagjainak sorsát.

T. László

T. László 2013 februárjában szabadult az APAC-körletről, ahol társait bátorító, erős jellemű, szilárd emberként ismerték meg. Szabadulása előtt két nappal azonban tragikus hír érkezett: felesége és kisgyermek a saját otthonukban bekövetkezett baleset miatt szénmonoxid-mérgezésben meghaltak.

„Ha az Úr nem vigasztalna, és nem tartana meg engem ebben a fájdalmas helyzetben, akkor biztosan állíthatom, hogy nem lenne erőm ahhoz, hogy ne menjek vissza a bűnözésbe, ne nyúljak az alkoholhoz, vagy akár öngyilkos gondolatok ne temessék maguk alá. Tudom és érzem, hogy Isten az, aki megerősít engem, és erőt ad. Most élem át igazán azt, amit az Úr mond az ő igéjében: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm a te erőtlenséged által ér célhoz.”⁴ A boldogságom forrása már nem a körülményeimben van, mint korábban, hanem a vele való kapcsolatban. Hálas vagyok, amiért átélhetem naponta az Úr Jézus közelségét, vigasztalását és azt, hogy Szentlelkével újra meg újra megerősít engem a küzdelmekben. Hálas vagyok az APAC-testvéreimért, az összetartó benti gyülekezetért és azért, hogy az Úr kegyelméből többnyire a szabadulás után is megmaradnak ezek a testvéri kapcsolatok. Sok bátorítást, imát és segítséget kapok a szabadult testvéreimtől. A „régiből” találkozók mindig öröm hallani, kinek hogyan alakult a Krisztusba vetett hit által kapott új élete a szabadulás után. Hiszem, hogy az én bizonyágtételemet, feleségem és kisgyermekem elvesztését is felhasználja az Úr abban, hogy az ő ereje az én összetört életemen keresztül másokat vigasztaljon. Ha ő képes engem megtartani, és békességet adni a szívembe a családi tragédia mélységében, akkor ő valóban elég hatalmas ahhoz, hogy Szentlelke által bármekkora mélységből kihozzon és megtartson embereket!”

B. Lajos

(a bibliakör kántorának bizonyágtétele – folytatás)

„A kegyelem útja nem más, mint az érdemtől független jóindulat, a kiengesztelődés útja, amikor azt adom valakinek, amit nem érdemel meg. Isten pontosan ezt teszi velünk, és ezek nemcsak szavak, hanem valóság. Jézus a legdrágább árat fizette ki azért, hogy a kegyelem ingyen a miénk lehessen, a hit által.

Hiszem, hogy ebben a földi életben a legnagyobb hiánycikk a felülről való szeretet, ami nem vár vissza semmit, nem vet a szemünkre semmit. Isten pontosan ezt tette velem is. Nem hánytorgatott fel semmit, hanem csendesesen bejött az életembe. Ezt válaszként adja Isten annak, aki elkezdti őt keresni.

A legnagyobb dolog, amit Isten tehet az emberrel, nem az, hogy a körülményeit változtatja meg, hanem, hogy magát az embert!

4 Pál második levele a korinthusiakhoz, 12. rész 9. vers

Jézus belülről szabadított meg. Sokra értékelem a fizikai szabadságot – ami, azt gondolom, érthető, hiszen már 20 éve élek a börtön falai között –, de mégis, kérdem én, mit érne akkor a szabadságom, ha alkoholistaként, kábítószerfüggőként, egyik nőtől a másikig futkosó férfiként élnék kint a szabad életben? Korábban így éltem...

Ha az emberek látnák azokat a láncokat, amikkel meg van kötözve az életük (ez lehet bármilyen függőség, a pénz imádata, vagy akár egy bálványjárást váltó párkapcsolat), megrettennének. Isten ezekből a láthatatlan bilincsekből akar megszabadítani bennünket. Hiszem, hogy az ember szabaddá válhat a körülményektől!

»Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.«⁵

A legjobb dolog az életemben, hogy Jézussal élhetek. Nem a Váci Fegyház és Börtön foglya vagyok, hanem az Úr Jézusé. Sokáig a bűnt szolgáltam, most már az igazságot szolgálom. Az igazság pedig egy élő személy – Jézus –, aki nemcsak igazság, hanem út és élet is, ahogyan ezt ő maga mondta, és én hittel elfogadtam őt és a tőle kapott új életemet.

Megkaptam mindazt, ami ezen a világon a legtöbbit ér: békességem van Istennel és békességem van az emberekkel is, akik – bevallom – korábban gyakran idegesítettek. Megtérésem óta folyamatosan gyomlálja ezt ki belőlem Jézus. Ő tanít szeretni és úgy látni az embereket, ahogyan ő látja őket."

Záró gondolatok

A büntetés-végrehajtási intézet adta kereteken belül lehetőség nyílik arra, hogy a fogvatartottak – a helyzetükből adódó speciális fizikai, mentális és lelki állapotukból kiindulva – segítséget kaphassanak ahhoz, hogy új belátással és más alapokon újraértelmezzék az életüket.

A vallásgyakorlást tekinthetjük belső indíttatásból fakadó magánügynek, ugyanakkor a bűn és bűnözés már korántsem tekinthető annak. Az egyes felekezetek az utóbbi időben egyre inkább felismerik, hogy egymással összefogva hatékonyabban tudnak hozzájárulni a büntetés-végrehajtás céljainak megvalósításához, és igyekeznek segítséget nyújtani a szabadságvesztés letöltése után is a szabadultak társadalomba való beilleszkedésében.

Isten ma is megszólítja az embereket, és vonzza őket feltétel nélküli szeretetével. Előtte nincs különbség férfi és nő, gazdag vagy szegény, tanult vagy tanulatlan, szabad vagy fogoly között. „Mert nincs különbség: mindenki vétkezett, és híján van az Isten dicsőségének. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által.”⁶

5 Pál első levele a korinthusiakhoz 1. rész 18. vers

6 Pál levele a rómaiakhoz, 3. rész 22–24. versek